

*ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ 5^{ης}*

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ
ΤΗΣ Ε' ΤΑΞΗΣ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
ΒΕΡΔΙΚΟΥΣΑΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γκιόλβας Απόστολος

ΒΕΡΔΙΚΟΥΣΑ 2011-2012

Ένας γιατρός για τον Άγιο Βασίλη

(του Δαμιανού Τσιότρα)

Μια φορά κι έναν καιρό, κοντά στην ανταρκτική υπήρχε ένα χωριό που το έλεγαν doublemountain δηλαδή στα ελληνικά Δίλοφο, γιατί ήταν χτισμένο ανάμεσα σε δύο λόφους. Σ' αυτό το χωριό υπήρχαν μόνο τρία σπίτια. Στα δύο έμεναν δύο αδέρφια με τις οικογένειές τους και στο τρίτο ο παππούς και η γιαγιά. Στο δίλοφο λοιπόν, μια παραμονή πρωτοχρονιάς τα παιδιά των δύο οικογενειών αποφάσισαν να κοιμηθούν στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς. Ο παππούς είχε ανάψει το τζάκι και η γιαγιά είχε βάλει τα κάστανα στη φωτιά να ξεροψήνονται. Ο κυρ Μανώλης μάζεψε τα εγγόνια γύρω του και άρχισε να τους λέει μια χριστουγεννιάτικη ιστορία για μια παραμονή πρωτοχρονιάς, όπου ο άγιος Βασίλης είχε αρρωστήσει. <<Αχ, πες μας παππού>>, είπε η Μαρούλα η μεγαλύτερη εγγονή <<πες μας σε παρακαλώ πως πήραν τα παιδιά τα δώρα τους>>. <<Μα αυτό είναι το θέμα Μαρούλα>> της είπε ο παππούς <<τα παιδιά ξύπνησαν και δώρα δεν υπήρχαν>>. <<Και μετά, μετά τι έγινε τα παιδιά έκλαιγαν;>> Ρώτησε με αγωνία ο μικρότερος της παρέας ο μικρός Γιωργάκης. <<Καθίστε αναπαυτικά να σας πω>> τους είπε ο κυρ Μανώλης και συνέχισε. Τα παιδιά ξύπνησαν και δώρα δεν υπήρχαν πουθενά γιατί έμαθαν λέει, πως ο Άγιος Βασίλης είχε αρρωστήσει. Τα παιδιά τότε μαζεύτηκαν όλα μαζί και δεν κάθισαν με σταυρωμένα τα χέρια, παρά ξεκίνησαν κρυφά από τους γονείς τους να πάνε να βρουν τον Άγιο Βασίλη. Στο δρόμο που πήγαιναν, κάτι παράξενο συνέβη. Μια

καλή μάγισσα παρουσιάστηκε πάνω στη μαγική της σκούπα. <<που πάτε παιδιά μόνα με τέτοιο κρύο>>, τους ρώτησε. <<Μα να βρούμε τον Άγιο Βασίλη που είναι άρρωστος>> απάντησαν τα παιδιά με θάρρος. <<Άρρωστος ο Άγιος Βασίλης!!>> είπε με έκπληξη η μάγισσα και συνέχισε <<μα τότε μόνο ένας γιατρός μπορεί να τον κάνει καλά ο διάσημος κύριος Ευριπίδης Αγιατρίδης>> <<και πού μπορούμε να τον βρούμε;>> ρώτησαν με αγωνία τα παιδιά. <<ανεβείτε στη σκούπα μου και φύγαμε>> είπε με αποφασιστικότητα η μάγισσα και αμέσως η σκούπα της άρχισε να μεγαλώνει για να χωρέσουν όλα τα παιδιά. <<κρατηθείτε γερά >> τους είπε και το μαγευτικό ταξίδι ξεκίνησε. Πέταξαν πάνω από την Ευρώπη και μετά από λίγη ώρα προσγειώθηκαν στους πρόποδες του Ολύμπου, στη γιατροχώρα έξω από το σπίτι του κυρίου Αγιατρίδη. Αφού τα παιδιά του εξήγησαν το πρόβλημα τους, εκείνος αναστέναξε λέγοντας <<και του είπα του Αγίου πως αν συνεχίσει να τρώει με λαιμαργία κουραμπιέδες, μελομακάρονα και τις άλλες χριστουγεννιάτικες λιχουδιές θα αρρωστήσει. Αυτός δε μ' άκουσε και ορίστε τώρα το αποτέλεσμα>>. <<και τώρα τι κάνουμε γιατρέ μου;>> τον ρώτησε η καλή μάγισσα. <<τώρα εσείς επιστρέψτε στο χωριό σας και αφήστε το σε μένα>>. <<μα πως θα καταφέρεις να πας μέχρι εκεί;>> ρώτησαν τα παιδιά <<το σπίτι του Αγίου Βασίλη είναι πολύ μακριά και είναι ήδη πρωτοχρονιά>>. <<μάλλον δεν γνωρίζετε πως ένας Ευριπίδης αγιατρίδης έχει στη διάθεσή του το αγιασθενοφόρο, ειδικά για τέτοια επείγοντα περιστατικά>> απάντησε ο γιατρός και έφυγε βιαστικά, βάζοντας σε μια τσάντα πρόχειρα κάποια γιατρικά. Τα παιδιά ανέβηκαν και πάλι στη μαγική σκούπα της μάγισσας καλής και ξεκίνησαν για το δρόμο της επιστροφής. Στο δρόμο ένα παράξενο όχημα που πιο

πολύ έμοιαζε με διαστημικό, τους προσπέρασε και παραλίγο να χάσουν την ισορροπία τους. Η μάγισσα χαμογέλασε και γυρνώντας στα παιδιά τους είπε <<μάλλον αυτό ήταν το αγιασθενοφόρο του κυρίου αγιατρίδη>> και συνέχισε το δρόμο της. Όταν προσγειώθηκαν στο χωριό τους, τα περισσότερα παιδιά από την πολύ κούραση ήταν έτοιμα να αποκοιμηθούν. Με ένα γλυκό χαμόγελο γεμάτο προσμονή αποχαιρέτησαν τη μάγισσα και πήραν δρόμο για τα κρεβάτια τους. Την άλλη μέρα το πρωί, μια έκπληξη περίμενε όλα τα παιδιά του κόσμου. Τα δώρα των Χριστουγέννων είχαν πάρει τη θέση τους κάτω από τα χριστουγεννιάτικα δέντρα και τα παιδικά γέλια και ξεφωνητά πλημύρισαν τους δρόμους. Μάλιστα, μέσα στο κάθε δώρο βρήκαν και μια επιστολή από κάποιον κύριο αγιατρίδη που πιο πολύ έμοιαζε με συνταγή γιατρού και έλεγε: <<αγαπητά μου παιδιά, μην αφήνετε πολλά μελομακάρονα και κουραμπιέδες στον Αγιοβασίλη γιατί είναι σε ειδική δίαιτα.>> Πολλοί δεν κατάλαβαν τι σημαίνει αυτό, τα παιδιά ήξεραν όμως και βάλαν δυο φορές τα γέλια.<< Άρα ο κύριος Αγιατρίδης το έκανε το θαύμα του>> είπε η Μαρούλα, η μεγάλη εγγονή και ο κυρ Μανώλης χαμογέλασε. <<ναι Μαρούλα τα κατάφερε, όπως τα κατάφερε και η γιαγιά με τα κάστανα>> και η κυρά φανή παρουσιάστηκε, με ένα μπολ γεμάτο ξεροψημένα μοσχομυριστά κάστανα. Στο Δίλοφο της ανταρκτικής εκείνο το βράδυ, τα τέσσερα εγγονάκια μες τη ζεστή θαλπωρή του κυρ Μανώλη και της κυρά Φανής, είδαν τα πιο γλυκά όνειρα με μάγισσες καλές, σκούπες μαγικές, γιατρούς αγίων και διαστημικά ασθενοφόρα. Ήταν θαρρείς για λίγο το κέντρο του κόσμου, εκείνο το μικρό χωριό με τα τρία μόνο σπίτια.

Ο Αη Βασίλης αρρώστησε

(του Σοφοκλή-Ηλία Κατίνα)

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν πολλά πολλά Χριστούγεννα κάτι πολύ άσχημο συνέβη στον κόσμο μας. Ενώ οι μέρες των γιορτών πλησίαζαν, ο Αη Βασίλης αρρώστησε βαριά. Σε όλα τα σπίτια μικροί και μεγάλοι άρχισαν να στολίζουν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα τους, να κρεμάνε τις κόκκινες κάλτσες στο τζάκι, οι μαμάδες να κάνουν τις ετοιμασίες για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι, αλλά κανείς από τους μεγάλους δεν έλεγε, πως ο Αη Βασίλης δεν θα πήγαινε για να μοιράσει δώρα. Φοβόταν όλοι πως τα παιδιά θα στεναχωριόταν πολύ αν το μάθαιναν. Την παραμονή των Χριστουγέννων, ο μικρός Δημήτρης δεν μπορούσε να κοιμηθεί και άκουσε τους γονείς του να λένε ότι κάτι έπρεπε να κάνουν για να πάρουν τα παιδιά τους δώρα, μιας και ο Αη Βασίλης δεν γινόταν καλά. Πριν καλά καλά ξημερώσει ο Δημήτρης μάζεψε όλα τα παιδιά του χωριού και τους είπε τα δυσάρεστα νέα. Εκείνα αναστατωμένα έτρεξαν στο δάσκαλό τους. Εκείνος τους απάντησε, πως για να γίνει καλά ο Αη Βασίλης, θα πρέπει να προσφέρουν αγάπη και χαρά σε όλους όσους το έχουν ανάγκη και έτσι να είναι σίγουροι πως όλα θα πάνε καλά. Τα νέα ταξίδεψαν από παιδικό στόμα σε παιδικό στόμα με μεγάλη ταχύτητα, σε όλο τον κόσμο και όλα ξεκίνησαν αμέσως τη δράση. Από την επόμενη κιόλας μέρα, άρχισαν να παίρνουν φαγητό, λιχουδιές και ότι άλλο υπήρχε σε αφθονία στα σπίτια τους και να τα μοιράζουν σε

ανθρώπους φτωχούς και ταλαιπωρημένους. Οι μεγάλοι βλέποντας τα παιδιά τους, ξεκίνησαν και οι ίδιοι να μοιράζουν αγάπη, φροντίδα και στοργή σ'αυτούς που είχαν ανάγκη. Παραμονή πρωτοχρονιάς. Σ'όλο τον πλανήτη επικρατεί ησυχία. Όλοι κοιμούνται και ξεκουράζονται. Ένας μόνο έχει στρωθεί στη δουλειά! Ο Αη Βασίλης, που μόλις έμαθε για τις πράξεις των ανθρώπων, έγινε αμέσως καλά και ξεκίνησε να μοιράζει δώρα σε όλα τα παιδιά του κόσμου, τα οποία ξύπνησαν ενθουσιασμένα γ'αυτό που είχαν καταφέρει.

Ο Όντι, ο γίγαντας και ο Αη Βασίλης

(του Χρυσόστομου Γκέκα)

Είμαι παραμονή πρωτοχρονιάς. Ο Όντι κάθεται στο παράθυρο του δωματίου του και κοιτάζει το πρώτο χιόνι να πέφτει στους παγωμένους δρόμους της πόλης. Το νεαρό αγόρι δείχνει ήρεμο να απολαμβάνει τις τελευταίες εικόνες της μέρας από το χιονισμένο γιορτινό τοπίο, όμως στην πραγματικότητα, το μυαλό του απασχολεί όλη αυτή η ιστορία των γιγάντων, που είχε αναστατώσει την περιοχή το τελευταίο διάστημα. Πριν ένα μήνα περίπου, πεινασμένοι γίγαντες εμφανίστηκαν στο κοντινό δάσος και κάθε βράδυ κάναν επιδρομές σε σπίτια, ψάχνοντας για τροφή. Δυο άνθρωποι είχαν χάσει τη ζωή τους προσπαθώντας να αμυνθούν και χρειάστηκε η επέμβαση του στρατού και της αστυνομίας, για να καταφέρουν να σκοτώσουν τα λυσσασμένα αυτά πλάσματα. Οι αρχές είχαν διαβεβαιώσει τους πολίτες πως επρόκειτο για πειραματόζωα, που είχαν ξεφύγει από μια στρατιωτική βάση και πως αυτά ήταν τα μοναδικά που υπήρχαν ωστόσο, στα αυτιά του τάσι είχαν φτάσει πληροφορίες πως ψάχναν και για ένα τρίτο τέρας το οποίο δεν μπορούσαν να εντοπίσουν. Αυτό στριφογύριζε στο μυαλό του εκείνη τη στιγμή, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο φίλος του ο Μαγκού που έμενε στο ορφανοτροφείο. Το ορφανοτροφείο ήτανε δυο ώρες έξω από την πόλη και έδινε στέγη και φροντίδα σε 50 περίπου παιδιά που είτε είχαν χάσει τους γονείς, τους είτε αυτοί τα είχαν εγκαταλείψει. Ο Μαγκού ήταν πολύ αναστατωμένος και του έλεγε πως ένας τρίτος γίγαντας εμφανίστηκε εκείνο

το βράδυ και πεινασμένος κατευθυνόταν στο ορφανοτροφείο. Ο Όντι έκλεισε το τηλέφωνο και για τα επόμενα δέκα δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητος. Είναι ώρα για δράση, σκέφτηκε και το πρόσωπό του φωτίστηκε σαν γιορτινό λαμπιόνι. Χωρίς να χάσει άλλο χρόνο, φοράει τη μαγική στολή που κρύβει πάντα στο πάνω μέρος της παλιάς ντουλάπας και με δυο σάλτα βρίσκεται στο δρόμο. Καθώς ξεκινάει να τρέχει, πετάγεται από τη γωνία η Λουσιάνα. Ωχ όχι! Σκέφτεται ο Όντι. Η Λουσιάνα ήταν συμμαθήτριά του και κάθε φορά που τη συναντούσε είχε και μια καινούρια ιστορία να του πει. <<Αυτή τη φορά δεν θα το πιστέψεις τι μου συνέβη>>, είπε η Λουσιάνα, και από το ύφος της κατάλαβε πως πρόκειται για άλλη μια βαρετή και καθόλου ενδιαφέρουσα ιστορία, που θα τον έκανε να καθυστερήσει. Εκείνος προσπαθεί ευγενικά να την αποφύγει όμως η Λουσιάνα επίμονη όπως πάντα, σχεδόν του έκλεινε το δρόμο κάθε φορά που επιχειρούσε να ξεγλιστρήσει. Τότε, το κρεμασμένο σεντόνι από το μπαλκόνι της κυρίας Μπράουν που ανέμιζε στο πολικό αεράκι που φυσούσε, του δίνει την ιδέα. Με ένα σάλτο, πιάνεται από το σεντόνι και τινάζοντας τα πόδια του με δύναμη βρίσκεται μακριά από τη Λουσιάνα πραγματοποιώντας ένα εκπληκτικό άλμα που πολύ θα ζήλευε και ο καλύτερος αθλητής του κόσμου. Ο Όντι, μη έχοντας άλλο χρόνο για χάσιμο, σαν αστραπή διασχίζει το δρόμο και κατευθύνεται στο ορφανοτροφείο, που βρίσκεται κοντά στο μεγάλο δάσος, λίγο έξω από τη πόλη. Μετά από αρκετό τρέξιμο σταματά για να πάρει μερικές ανάσες αλλά ένα παράξενο βουητό του τραβά αμέσως την προσοχή. Πρόκειται για το ίδιο βουητό που ακουγόταν τις τελευταίες μέρες στην πόλη και κανείς δεν ήξερε τι ήταν, μόνο που εδώ το βουητό ακούγεται πιο έντονα. Ο παράξενος ήχος τον τραβά σαν μαγνήτης στη

λίμνη που βρίσκεται λίγο πιο πέρα και χωρίς να το πολυσκεφτεί, βουτά μέσα ελπίζοντας να ανακαλύψει το μυστικό που κρύβεται στο βυθό της. Παρόλο που είναι βράδυ, ο βυθός κατά παράξενο τρόπο φωτίζεται και τα φώτα τον οδηγούν σε μια σπηλιά. Μπαίνει μέσα και διαπιστώνει πως κατά ένα περίεργο τρόπο μέσα στη σπηλιά δεν μπαίνει ούτε σταγόνα νερό. Προχωράει σιγά – σιγά, όταν για μια στιγμή φωνές ανθρώπων τον αναγκάζουν να κρυφτεί πίσω από ένα βράχο. Με μεγάλη προσοχή βγάζει το κεφάλι του από την άκρη του βράχου ίσα που να μπορεί να δει και ξαφνικά και πάλι το πρόσωπό του φωτίζεται από έκπληξη αυτή τη φορά . Λίγο πιο πέρα είναι ο βαρόνος, ο μεγαλύτερος κακοποιός της περιοχής ο οποίος έχει κλέψει χρυσά αγάλματα ανυπολόγιστης αξίας και προσπαθεί να φτιάξει αντίγραφα με πηλό. Πάνω τους ρίχνει ένα ειδικό υλικό, που βγαίνει από τη μηχανή που κάνει το φοβερό εκείνο θόρυβο και τα κάνει να μοιάζουν με χρυσά. Το τηλέφωνο του βαρόνου χτυπάει και από τη συνομιλία που ακολουθεί ο τάσι καταλαβαίνει πως κάποιοι πελάτες του ζητούν τα αγάλματα να έχουν ψηλά τα χέρια και το ένα τους πόδι να είναι λίγο πιο μπροστά από το άλλο. <<Σπουδαία ανακάλυψη>> σκέφτεται ο ήρωάς μας <<αλλά τώρα πως θα τον καταδώσω χωρίς να έχω στοιχεία; >>Αμέσως ο νους του πάει στη μαγική στολή του, που τόσες φορές τον είχε βγάλει από τη δύσκολη θέση. Κάνει με το χέρι του έτσι και βγάζει από την τσέπη μια μίνι βιντεοκάμερα. Καταγράφει όσο πιο προσεκτικά μπορεί και πάνω που είναι έτοιμος να φύγει, το βλέμμα του συναντιέται με κείνο του βαρόνου ο οποίος μόλις τον αντιλαμβάνεται, φωνάζει υστερικά τους νάνους φονιάδες του να τον πιάσουν. Ο Όντι με γρήγορες κινήσεις πηδάει πάνω από τις κούτες με τα ψεύτικα αγάλματα και βουτάει με δύναμη στα

παγωμένα νερά του βυθού της λίμνης, από ένα στενό παράθυρο της μυστικής σπηλιάς. Κολυμπάει με όση δύναμη είχε και μόλις βγαίνει στην επιφάνεια του νερού βλέπει το έλκηθρο του Αη Βασίλη να στέκεται στην άκρη της λίμνης. Ο Αη Βασίλης σα να κατάλαβε πως ο νεαρός φίλος μας κινδύνευε, αμέσως κάνει νόημα στους τάρανδους του και το έλκηθρο αστραπιαία βρίσκεται πάνω από το κεφάλι του Όντι. <<Λοιπόν;>> του λέει, <<θα 'ρθεις;>> Δίχως δεύτερη σκέψη και με τους νάνους φονιάδες να πλησιάζουν ο νεαρός μας ήρωας πιάνεται από το μπράτσο του έλκηθρου και με μια κίνηση βρίσκεται μέσα. Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια να κρατηθεί στη θέση του όταν οι τάρανδοι πραγματικά απογείωσαν το έλκηθρο. <<Λοιπόν>> λέει πάλι ο γνωστός, κοκκινοντυμένος, ασπρογένης, <<το να βλέπεις έναν Αη Βασίλη να ποτίζει τα ελάφια του σε μια λίμνη, παραμονή πρωτοχρονιάς, είναι λογικό. Αλλά να βλέπεις ένα νεαρό παιδί, να βγαίνει από το νερό ακολουθούμενος από μοβόρους νάνους τα μεσάνυχτα, δε μου φαίνεται και τόσο λογικό>>. Ο Όντι σπεύδει αμέσως να του εξηγήσει για το γίγαντα, το ορφανοτροφείο και το φίλο του το Μαγκού που κινδυνεύει, για το βαρόνο και τη μυστική σπηλιά. <<Μάλιστα>> λέει ο Αη Βασίλης και συνεχίζει. <<Το να θες να αντιμετωπίσεις έναν επικίνδυνο γίγαντα για χάρη των παιδιών, μου φαίνεται αρκετά γενναίο, αλλά παρόλα αυτά νομίζω πως θα χρειαστείς βοήθεια μικρέ μου>>. Ο Όντι πάλι κράτησε την ανάσα του όταν με μια κίνηση το έλκηθρο προσγειώθηκε στην άκρη του δάσους. <<Πήγαινε να βρεις το φίλο σου και πολύ σύντομα θα 'ρθω να σε βοηθήσω>> λέει ο Αη Βασίλης και εξαφανίζεται δίχως καθυστέρηση. Ο Όντι κοιτάζει γύρω του και ξεκινάει πάλι να τρέχει προς τη κατεύθυνση του ορφανοτροφείου, που μόλις διακρινόταν στο βάθος. Όσο πλησιάζει αισθάνεται

ότι κάτι δεν πάει καλά μιας και το κτήριο φαίνεται άδειο. Στο μυαλό του αρχίζουν να μπαίνουν κακές ιδέες, όταν ξαφνικά χτυπάει με δύναμη πάνω σε ένα τοίχο που μοιάζει να ξεφύτρωσε μπροστά του. Χρειάστηκαν λίγα δευτερόλεπτα να συνέλθει και να καταλάβει πως αυτό που τον σταμάτησε δεν ήταν παρά το πόδι του πελώριου γίγαντα, ο οποίος με πελώρια βήματα φαινόταν να ψάχνει τα παιδιά του ορφανοτροφείου. Ευτυχώς για τον Όντι, ο γίγαντας ήταν τόσο πελώριος και βιαστικός που δεν αντιλήφθηκε την παρουσία του και συνέχισε το δρόμο του, βγάζοντας ένα παράξενο σιγανό μα και τρομακτικό θόρυβο. Τώρα όλα ήταν ξεκάθαρα στο μυαλό του μικρού ήρωα. Ο φίλος του ο Μαγκού είχε προλάβει να απομακρύνει τα παιδιά και ο γίγαντας έψαχνε τώρα με μανία να τα βρει. Πριν προλάβει να τελειώσει τη σκέψη του, ο Αη Βασίλης με το έλκηθρο εμφανίστηκε μπροστά του σα να ξεφύτρωσε απ'τη γη. <<Μα πότε κιόλας>> ψέλλισε ο Όντι.<< Ε, να, όταν εξήγησα στα ελάφια μου πως τα παιδιά κινδυνεύουν, αποφάσισαν να τρέξουν λίγο πιο γρήγορα και μιας και τα δώρα που είχαν μείνει ήταν λίγα και ο καιρός καλός, τελειώσαμε πιο γρήγορα.>> απάντησε χαμογελαστός ο Άγιος.<< Και μιας και μιλάμε για δώρα πάρε και το δικό σου>>. Ο Όντι για μια στιγμή ξέχασε όλα τα προβλήματα που είχε να λύσει και χάρηκε τόσο πολύ όταν έπιασε στα χέρια του το σουύπερ ειδικό κασσετοφωνάκι, που έβγαζε ότι ήχο εσύ διάλεγες και που του είχε γράψει να του φέρει. Για μια στιγμή μονάχα, κι αμέσως το πρόσωπό του πήρε και πάλι εκείνη τη γνώριμη έκφραση που έχει όταν το μυαλό του κατεβάζει μια ιδέα. <<Το βρήκα!>> φωνάζει απότομα, τόσο, που τα ελάφια κάνουν όλα ένα βήμα πίσω. <<Αυτό είναι!>> και αρχίζει να εξηγεί το σχέδιό του. Εν τω μεταξύ ο πελώριος γίγαντας, γυρνούσε εδώ κι εκεί βγάζοντας όλο και πιο πυκνά εκείνο

τον τρομακτικό θόρυβο, ενώ κάθε τόσο σταματούσε προσπαθώντας να ακούσει οτιδήποτε μπορούσε να τον οδηγήσει στη λεία του. Ξαφνικά, το σώμα του φαίνεται να μαρμαρώνει καθώς ακούει φωνές παιδιών να έρχονται από μια μεριά. Αμέσως, αρχίζει να τρέχει προς τα κει τόσο γρήγορα που το έδαφος ανασηκώνεται κάθε φορά που τα πελώρια πόδια του χτυπούν με δύναμη το χώμα. Οι φωνές των παιδιών γίνονται όλο και πιο δυνατές και ο γίγαντας είναι σίγουρος πια πως δυο βήματα ακόμη κι έφτασε. Μα.. να, είχε φτάσει αλλά, ενώ οι φωνές των παιδιών είναι εκεί, τα παιδιά πουθενά. Πριν καλά καλά προλάβει να το σκεφτεί, ένας πελώριος βράχος προσγειώνεται στο κεφάλι του και τον αναγκάζει να γονατίσει. Αμέσως μετά και ένας δεύτερος μεγαλύτερος τον ξαπλώνει κάτω και μετά κι άλλος κι άλλος και οι τεράστιες πέτρες φαίνεται να πέφτουν σα βροχή από τον ουρανό. Στην πραγματικότητα είναι η αεροπορία του Βόρειου Πόλου, με αρχιπιλότο τον Αη Βασίλη και συγκυβερνήτη του τον Όντι, οι οποίοι αφού παρέσυραν τον γίγαντα βάζοντας το σούπερ ειδικό κασσετοφωνάκι να βγάζει φωνές παιδιών, άρχισαν να τον βομβαρδίζουν με πέτρες που φόρτωναν στο έλκηθρο από τον κοντινό λόφο. Σε λίγο ο γίγαντας, έχει σκεπαστεί κυριολεκτικά από ένα βουνό με πέτρες και με μονάχα το κεφάλι του να έχει μείνει έξω, φαίνεται ανήμπορος να αντιδράσει. Την επόμενη στιγμή, ο χώρος πλημμυρίζει από τα παιδιά του ορφανοτροφείου που με αρχηγό τους τον Τζακ είχαν κρυφτεί σε μια σπηλιά εκεί κοντά. <<Δεν τελειώσαμε ακόμα>> φωνάζει ο Όντι και με γρήγορες κινήσεις σκαρφαλώνει στις πέτρες και φτάνει στο πίσω μέρος του γιγάντιου κεφαλιού. Εκεί βρίσκει το ηλεκτρονικό τσιπάκι που έχουν τοποθετήσει στο κεφάλι του γίγαντα και αφού το ρυθμίζει με το ειδικό κατσαβίδι που βγάζει από την

ειδική στολή του, κατεβαίνει να συμμετάσχει στη χαρά των παιδιών που στο μεταξύ έχουν ξεσπάσει σε ζητωκραυγές. <<Και μιας και είστε όλοι εδώ>> ακούγεται η βροντερή φωνή του Κοκκινοντυμένου Ασπρογένη <<ας μοιράσουμε και λίγα δώρα>>. Και αυτή τη φορά ο ουρανός φαίνεται να βρέχει δώρα από το έλκηθρο. Το πανηγύρι κράτησε μέχρι το πρωί, ενώ την επόμενη μέρα ο Όντι πήγε στην αστυνομία και παρέδωσε το βίντεο με την κρυψώνα του βαρόνου και τα κλεμμένα αγάλματα. Οι αρχές δεν άργησαν να οδηγήσουν τον βαρόνο στη φυλακή όπου και παρέμεινε για πάντα. Μετά από πολλά πολλά χρόνια, κάποιοι μίλησαν για έναν παράξενο γίγαντα που ανακαλύφθηκε στα βάθη του Αμαζονίου, τρώγοντας χορταράκι και βγάζοντας φωνή προβάτου. Αυτά συνέβησαν κάποια παραμονή πρωτοχρονιάς που ο νεαρός Όντι κοιτούσε έξω από το παράθυρό του, το πρώτο χιόνι να πέφτει στους παγωμένους δρόμους της πόλης.

Το Χριστολούλουδο του λύκου.

(της Τριανταφυλλένιας Θάνου)

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας λύκος πολύ κακός που έκανε συνέχεια επιθέσεις στο χωριό. Οι κάτοικοι ήταν έξαλλοι μαζί του γιατί τους είχε ρημάξει τα κοτέτσια , τα κουνέλια και τα πρόβατα. Ήταν νύχτα Χριστουγέννων κι ο λύκος πεινούσε πολύ και κρύωνε. <<Κανείς δεν θ'ασχοληθεί μαζί μου σήμερα , βράδυ Χριστουγέννων>> σκέφτηκε. <<Καιρός να φάμε καλά>>. Πλησιάζει σιγά σιγά στον κήπο ενός σπιτιού και ετοιμάζεται να ορμήσει, όταν ξαφνικά βλέπει ένα κοριτσάκι και παγώνει. Ήταν η Αννούλα που πήγαινε να δει το σκυλάκι της κρυφά από τους γονείς της. Το κορίτσι μόλις

αντιλαμβάνεται κι αυτό την παρουσία του λύκου, παγώνει και δεν κινείται. Δε βάζει τις φωνές παρά μόνο σκέφτεται τι όμορφος που είναι με το χιόνι πάνω στη ράχη του. <<θα ήταν κρίμα να τον σκοτώσουν>> σκέφτηκε. Σιγά σιγά τον πλησιάζει και απλώνει το χέρι της να τον χαϊδέψει. Εκείνος διστάζει στην αρχή, μα με τον τρόπο που τον κοιτάζουν τα αθώα μάτια του κοριτσιού, τον κάνουν να την εμπιστευτεί και παραμένει ακίνητος. Εκείνο του χαϊδεύει τα μουστάκια και του λέει: <<να ξανάρθεις μετά τα μεσάνυχτα που θα'χουν φύγει όλοι για την εκκλησία. Εγώ θα σου αφήσω κάτι για να φας, αλλά μετά θα φύγεις μακριά γιατί οι κάτοικοι θα σε κυνηγήσουν και θα σε σκοτώσουν>>. Ο λύκος την κοίταξε με κατανόηση και έφυγε. Το μικρό κορίτσι γύρισε σπίτι του χωρίς κανείς να καταλάβει τίποτα. Όταν όλοι ξύπνησαν για να πάνε στην εκκλησία, το μικρό κορίτσι βγάζει τη γαλοπούλα από το φούρνο και την αφήνει πάνω στο χιόνι, εκεί που είχε συναντήσει το λύκο. Μετά γυρίζει στο κρεβάτι της και κοιμάται για να ξεκουραστεί. Ο λύκος πιστός στο ραντεβού, γυρίζει όταν όλοι έχουν φύγει για την εκκλησία και τρώει όλη τη γαλοπούλα που του άφησε η Άννα. Εκεί όπου η ζέστη της γαλοπούλας έχει λιώσει το χιόνι, ο λύκος αφήνει ένα χριστολούλουδο και φεύγει μακριά, όπως του είχε πει η Αννούλα. Όταν όλοι γυρίζουν από την εκκλησία, το κορίτσι ξυπνάει από τις φωνές. Όλοι αναρωτιούνται που μπορεί να πήγε η γαλοπούλα. Τότε η Άννα τους εξηγεί πως όσο έλειπαν πέρασε ο Άγιος Βασίλης και επειδή ήταν πολύ πεινασμένος, του έδωσε τη γαλοπούλα για να πάρει δυνάμεις. Οι γονείς της μην έχοντας άλλη επιλογή την πίστεψαν και η μητέρα ξεκίνησε πάλι να μαγειρεύει κάτι πρόχειρο για να συμπληρώσει το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Την επόμενη μέρα, όλοι οι άντρες του χωριού ξεκίνησαν για το κυνήγι του λύκου. Μάταια όμως, γιατί ο

λύκος κράτησε την υπόσχεσή του και έφυγε πολύ μακριά. Η Άννα όταν ξύπνησε και πήγε να ξαναδεί το σκυλάκι της, βρήκε εκεί που είχε αφήσει τη γαλοπούλα, το χριστολούλουδο και αμέσως κατάλαβε ποιος της το άφησε. Το κράτησε ζεστά στο χέρι της και με το βλέμμα της ψηλά στο χιονισμένο βουνό, του ευχήθηκε καλά Χριστούγεννα.

**Χριστουγεννιάτικη αγάπη (1^ο βραβείο στον
Πανελλήνιο διαγωνισμό “Σοφία Φίλντιση – Το
δέντρο της Σοφίας”)**
(της Μαρκέλας Ζερδαλή)

Το χιόνι έπεφτε χωρίς σταματημό σε κείνο το πανύψηλο βουνό με το πυκνό δάσος. Κανένα μικρό ζώο δεν θ’ άντεχε το τσουχτερό εκείνο κρύο και όλα είχαν κουρνιαστεί στις φωλιές τους ανήμπορα και πεινασμένα. Τίποτα δεν κυκλοφορεί ανάμεσα στα πυκνά έλατα. Η σχεδόν τίποτα, γιατί με μια πιο προσεχτική ματιά θα παρατηρούσες μια μαύρη τριχωτή φιγούρα να περιφέρεται σαν φάντασμα. Τα μάτια του έλαμπαν στο σκοτάδι και μια ψυχή κατοικούσε μέσα του. Ήταν ένας

λύκος. Ο τελευταίος στο είδος του. Ήταν 10 χρονών, μα σε ανθρώπινα χρόνια η ηλικία του θα ήταν 20. Ήταν ένας λύκος καθάραιμος, που του άρεσε να παρατηρεί τους ανθρώπους γι 'αυτό και κάθε βράδυ κατέβαινε στο κοντινό χωριό, περνώντας απαρατήρητος έξω από τα σπίτια των χωρικών. Γνώριζε τόσα πολλά για τους ανθρώπους, που πολλές φορές καθώς έτρωγε το φαγητό του ψηλά εκεί στις αγαπημένες του κορυφές, ευχαριστούσε το θεό που τον έκανε λύκο και όχι άνθρωπο. Ένα μόνο πράγμα ζήλευε ο λύκος από τους ανθρώπους. Τη χριστουγεννιάτικη αγάπη. Δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει ποια ήταν εκείνη η δύναμη, που έκανε τους ανθρώπους κάθε Χριστούγεννα να φιλιώνουν και να αγαπιούνται. Αυτή τη χριστουγεννιάτικη αγάπη ήθελε να νιώσει ο λύκος και πολλά ήταν τα βράδια τα οποία έμεινε ξάγρυπνος με αυτή την ιδέα. Κάθε Χριστούγεννα ο λύκος κοιτούσε το φεγγάρι και ούρλιαζε με παράπνομο που δεν μπορούσε να γίνει άνθρωπος μόνο για λίγο. Έτσι και φέτος καθόταν μπροστά στο φεγγάρι παραμονή Χριστουγέννων και έκανε η θλίψη του το φεγγάρι να μοιάζει ματωμένο. Εκείνο το παγωμένο βράδυ κι ενώ τα μάτια του κόντευαν να κλείσουν κουρασμένος όπως ήταν από την αναζήτηση τροφής που το χιόνι την είχε κάνει πολύ δύσκολη, ξαφνικά το κεφάλι του λύκου ανασηκώθηκε, τα μάτια του άνοιξαν τελείως και η καρδιά του σφίχτηκε. Ένας άγγελος φάνηκε από το φεγγάρι να πλησιάζει προς το μέρος του. Τι υπέροχα φτερά αέρινα και συννεφένια. Πλησίασε το λύκο και του είπε: <<αγαπητό μου πλάσμα μπορείς από τώρα και μέχρι το τέλος αυτής της χρονιάς να ψάξεις να βρεις την χριστουγεννιάτικη αγάπη με τον ερχομό όμως της νέας χρονιάς θα ανήκεις πλέον στα ουράνια>>. Είπε και φύσηξε ένα αεράκι θεϊκό καθώς απομακρυνόταν. Ο λύκος έχασε

τη λαλιά του αλλά και την ισορροπία του καθώς άρχισε να κυλάει και να κυλάει συνέχεια μέχρι που σταμάτησε στον τσιμεντένιο δρόμο. Καθώς πήγε να σηκωθεί κάτι δεν πήγαινε καλά. Είχε δυο πόδια δυο χέρια και ρούχα κάλυπταν το ανθρώπινο κορμί του. Ήταν τόσο μεγάλη η χαρά του που ξέχασε τη συνάντηση με τον άγγελο και άρχισε να χοροπηδάει και να φωνάζει << ναι! ναι! ναι!!! >> λίγο έλειψε να τον πατήσει ένα αυτοκίνητο που περνούσε εκείνη την ώρα. <<Τώρα>> σκέφτηκε, <<το μόνο που έχω να κάνω είναι να ψάξω για τη χριστουγεννιάτικη αγάπη>>. Που όμως να τη βρει; δεν είχε ιδέα. Πήρε και πάλι το δρόμο για το δάσος απογοητευμένος. Σκαρφάλωσε σε ένα δέντρο και κει που ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα, ένας θόρυβος τράβηξε την προσοχή του. Λίγο πιο πέρα μια κοπέλα με ένα άσπρο γούνινο μπουφάν και σκούφο κρατώντας μια βαλίτσα πάσχιζε να διασχίσει το πυκνό δάσος. Πιο κάτω δυο άντρες ντυμένοι στα μαύρα φαίνεται να την καταδιώκουν. Ο λύκος κατεβαίνει και κάνει νόημα στην κοπέλα να τον ακολουθήσει. Αυτή ξαφνιασμένη τον υπακούει και χωρίς να τους αντιληφθούν οι μαυροντυμένοι άντρες την οδηγεί στην κρυψώνα του. Ήταν μια κρύα σπηλιά με λιγοστό φως που μπορούσε όμως άνετα να τους φιλοξενήσει μέχρι να περάσει ο κίνδυνος. Η κοπέλα σαστισμένη τον ρώτησε. <<Μα ποιος είσαι; τι είναι αυτό το μέρος>>. <<Εδώ είναι το σπίτι μου>> της απάντησε ο λύκος και η έκπληξη της κοπέλας μεγάλωσε. <<Μα πως είναι δυνατόν>> αναρωτήθηκε η κοπέλα. <<Είχα ακούσει βέβαια για κάποιους σύγχρονους Μόγλη που έχουν ανακαλυφθεί αλλά ποτέ δεν μπορούσα να πιστέψω πως πραγματικά υπάρχουν. Ακόμα δε μου είπες το όνομά σου>> είπε η Λουίζα προσπαθώντας να τον βγάλει από τη δύσκολη θέση. <<Με λένε Ζακ>> απάντησε ο λύκος (ήταν

ένα όνομα που άκουγε συχνά στο χωριό όταν κατέβαινε). <<Ξέρεις , Ζακ είναι ωραίο μέρος απλά χρειάζεται λίγο στόλισμα. Τι λες λοιπόν θα'θελες να το κάνουμε λίγο πιο γιορτινό;>> <<Ναι μα και βέβαια >>απάντησε ο Ζακ και έφυγε τρέχοντας για το δάσος. Η Λουΐζα ξαφνιάστηκε αλλά δεν την πείραξε γιατί ήταν σίγουρη πως θα ξαναγύριζε. Άφησε κάτω τη μαύρη τσάντα και άρχισε να στολίζει τη σπηλιά με κουκουνάρια και κλωνάρια από γκι που ήταν φυτρωμένο στην είσοδο της σπηλιάς. Πέρασε αρκετή ώρα και η Λουΐζα αν και δεν είχε και πολλά στη διάθεσή της είχε καταφέρει να αλλάξει κάπως το τοπίο. Έξω άρχισε να σκοτεινιάζει και ο καιρός αγρίευε. Τα πράσινα μάτια της πρόδιδαν το φόβο όταν ξαφνικά ένα τεράστιο έλατο φάνηκε στην είσοδο. Ήταν ο Ζακ που κουβαλούσε ένα πανύψηλο έλατο, ξύλα για τη φωτιά ένα κουνέλι και κάτι πανέμορφαμανιτάρια για χριστουγεννιάτικα στολίδια. <<Νόμιζα πως δε θα ξαναρχόσουν.>> Του είπε η Λουΐζα και τον κοίταξε παραπονεμένα. <<Μα πως είναι δυνατόν >>απάντησε ο Ζακ <<εδώ είναι το σπίτι μου και εκτός αυτού πως θα μπορούσα να σε αφήσω μόνη σου.>> Η Λουΐζα χαμογέλασε και βάλθηκε να στολίζει το έλατο όσο ο Ζακ άναβε φωτιά. Έξω το σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά αλλά μέσα στη σπηλιά η φωτιά που είχε ανάψει για τα καλά φανέρωνε μια γιορτινή ατμόσφαιρα με το έλατο και τους τοίχους στολισμένα και τους δυο φίλους μας να κάθονται γύρω από τη ζέστη τρώγοντας και συζητώντας χαμογελαστοί. <<Καλά Χριστούγεννα Ζακ >>είπε το κορίτσι και έπεσε για ύπνο, ενώ ο Ζακ βγήκε έξω και κοίταζε χαρούμενος τη σελήνη που αχνοφαίνονταν πίσω από τα βαριά σύννεφα. Οι επόμενες μέρες πέρασαν γρήγορα αλλά γλυκά. Ο Ζακ πήγαινε τη Λουΐζα στα πιο κρυφά μέρη του δάσους. Την παραμονή πρωτοχρονιάς η Λουΐζα πρότεινε να πάνε στο χωριό που ήταν κοντά στο

βουνό. Στο μεταξύ το χιόνι είχε φτάσει μέχρι το γόνατο. Ο Ζακ ήταν ο πιο ευτυχισμένος λύκος του κόσμου αλλά και η Λουίζα δεν πήγαινε πίσω. Στο δρόμο για το χωριό έπαιζαν χιονοπόλεμο σαν μικρά παιδιά. Σαν έφτασαν έκαναν βόλτες στο χωριό και σύντομα ήρθε το σούρουπο. Ο ήλιος κρύφτηκε και σιγά σιγά τ'αστέρια άρχισαν να παίρνουν τη θέση τους στον χειμωνιάτικο ουρανό. Τότε η Λουίζα του ζήτησε να την περιμένει στην έξοδο του χωριού μέχρι αυτή να πάει σε μια δουλειά. Έτσι κι έκανε ο Ζακ. Πήγε στην άκρη του χωριού και κάθισε πάνω σε μια ψηλή πέτρα νιώθοντας να πλημμυρίζει από χαρά. Η ώρα όμως περνούσε και η Λουίζα δε φαινόταν πουθενά. Πέρασε σχεδόν μια ώρα και ο Ζακ άρχισε να περπατάει νευρικά, χτυπώντας με μανία τα πόδια του πάνω στο παγωμένο χιόνι, μονολογώντας: <<χριστουγεννιάτικη αγάπη τώρα κατάλαβα!!! Δεν την παίρνεις παρά μονάχα τη δίνεις.>> εκεί που περπατούσε σίγουρος ότι δεν θα την ξαναδεί η γλυκιά φωνή της Λουίζας ήχησε και πάλι στ'αυτιά του. Γύρισε μεμιάς και η κοπέλα όρμησε στην αγκαλιά του και τον φίλησε. <<θα'φευγες χωρίς να με χαιρετίσεις;>> του είπε με παράπονο. Ο Ζακ την αγκάλιασε ακόμη πιο σφιχτά και ένιωσε αυτό που τόσο πολύ επιθυμούσε. Την αγάπη. Κι εκεί που όλα φαινόταν να είναι υπέροχα, ένας μαυροφορεμένος άντρας εμφανίστηκε κρατώντας ένα όπλο. Η Λουίζα πάγωσε και το φεγγάρι δάκρυσε. ο Ζακ άρχισε να τρέχει και μ'ένα άλμα πάνω από τη Λουίζα μεταμορφώθηκε ξανά σε ένα τεράστιο λύκο. Το όπλο έριξε μια σφαίρα κι ο λύκος σωριάστηκε στα πόδια της Λουίζας. Το νέο έτος είχε μπει και η ψυχή του λύκου παραδόθηκε στον παράδεισο. Η Λουίζα είχε πέσει πάνω στο πτώμα του λύκου. Ο αέρας ανέμιζε τα μακριά μαλλιά της, καθώς τα δάκρυα κυλούσαν ασταμάτητα από τα μάτια της. Η πανσέληνος είχε γίνει για ακόμη μια φορά μάρτυρας ενός

δράματος. Η Λουίζα δε γύρισε ποτέ στον τόπο της. Μια νεράιδα την λυπήθηκε και την μεταμόρφωσε σε χριστουγεννιάτικο έλατο, να στέκει πάνω από το πτώμα του λύκου. Κανείς τελικά δεν ξέρει, αν η χριστουγεννιάτικη αγάπη έφερε τη χαρά ή τον πόνο σ' αυτή την ιστορία. Ίσως αγάπη να'ναι χαρά και πόνος μαζί.

Ψάχνοντας τους γονείς του σκίουρου

(του Ηλία Τσακνάκη)

Είναι Χριστούγεννα, το χιόνι πέφτει απαλά στις κορφές των δέντρων και μόνο ένας ήχος ακούγεται στο δάσος που κοιμάται. Είναι το κλάμα ενός μικρού σκίουρου, που έχασε τους γονείς του και τώρα που σκοτεινίασε δεν μπορεί να τους βρει και φοβάται. Ένα σπουργίτι πήγε κοντά του τότε και του είπε: <<μη φοβάσαι σκιουράκι εγώ θα σε βοηθήσω να βρεις τους γονείς σου>>. Όλο το βράδυ του κράτησε συντροφιά και μόλις ξημέρωσε το έβαλε στην πλάτη του και ξεκίνησαν. Αφού πέταξαν για αρκετή ώρα, ο αέρας άρχισε να παγώνει και το σπουργίτι δεν μπορούσε πια να πετάξει.

Προσγειώθηκαν απότομα πάνω σε ένα βράχο και το δεξί φτερό του τσακίστηκε. Ευτυχώς εκεί κοντά ζούσε ο κυρ κούνελος ο οποίος έτρεξε αμέσως να τους βοηθήσει. Τους φιλοξένησε στη φωλιά του και τους πρόσφερε φαγητό. <<εδώ θα μείνετε μέχρι να γίνει καλά το φτερό σου>> τους είπε και με τη βοήθεια της κυρίας κουνέλας έδεσε το φτερό του σπουργιτιού. Οι μέρες περνούσαν και το σκιουράκι άλλοτε βοηθούσε το κυρ κούνελο στις δουλειές του και άλλοτε έπαιζε με τα μικρά κουνελάκια στην αυλή. Είχαν περάσει δυο βδομάδες όταν το σπουργίτι ένοιωσε πως μπορούσε πλέον να πετάξει και πάλι. Το σκιουράκι ανέβηκε και πάλι στην πλάτη του φίλου του και αφού ευχαρίστησαν την κουνελοοικογένεια ξεκίνησαν και πάλι την αναζήτηση. Λίγο πριν φτάσει το μεσημέρι το σκιουράκι πείνασε και σταμάτησαν πάνω σε μια βελανιδιά για να μαζέψουν βελανίδια. Εκεί όμως κάτι καταπληκτικό συνέβη. Οι γονείς του μικρού μας φίλου ο κύριος και η κυρία σκιουρίνα λίγο πιο κάτω άκουσαν τη φωνή από το παιδάκι τους και έτρεξαν αμέσως κοντά του. <<μα που ήσουν μικρό μου>> φώναξε η μαμά του καθώς το αγκάλιαζε και το φιλούσε συνεχώς. <<να... χάθηκα και μετά νύχτωσε και ευτυχώς με βοήθησε το σπουργίτι>> απάντησε με παράπονο το σκιουράκι. Και οι τέσσερις μαζί πήγαν στο σκιουρόσπιτο στην κουφάλα μιας γέρικης βελανιδιάς, και πέρασαν τα πιο όμορφα Χριστούγεννα της ζωής τους.

Ο Αη Βασίλης γέρασε

(της Μαρίας Καρκατσέλα)

Κάποια Χριστούγεννα λοιπόν κι ενώ όλα έδειχναν να πηγαίνουν καλά όπως κάθε χρόνο, με τις νοικοκυρές να ετοιμάζουν γλυκά και φαγητά και τα παιδιά να τραγουδούν και με ανυπομονησία να περιμένουν τα δώρα τους, κάπου εκεί στο βόρειο πόλο τα πράγματα δε φαίνεται να είναι και τόσο φυσιολογικά. <<Βασίλη Βασίλη ξύπνα !!!>> είναι η φωνή της κυρίας Αγιοβασίλη που ακούγεται ανήσυχη. <<Εεε, τι, πως;>> ο Αη Βασίλης πετάγεται απ'το κρεβάτι του και δείχνει να τ'χει χαμένα. <<Βασίλη, ξύπνα αγαπημένε μου. Είναι η Τρίτη φορά που σε ξυπνάω και συ ξανακοιμάσαι. Είναι ώρα να φύγεις για να μοιράσεις τα δώρα και συ ούτε το

έλκηθρο δεν ετοίμασες ακόμα.>> <<Α, ναι ναι!! αμέσως.>>
Ο Αη Βασίλης σηκώνεται γρήγορα γρήγορα, φοράει τον κόκκινο σκούφο του και ορμάει στο δρόμο. <<Μα Βασίλη που πας!!! >>Ακούγεται πάλι η φωνή της κυρίας του.
<<Με τις παντόφλες και τις πυτζάμες θα μοιράσεις τα δώρα;>> <<Α, ναι βέβαια>> λέει ο άγιος και γυρίζει πάλι μες στο σπίτι. Γρήγορα γρήγορα, φοράει τα ρούχα του πίνει δυο ρουφηξιές από το γάλα του, και πάλι ξεχύνεται στο δρόμο παραμιλώντας : <<πρέπει να προλάβω πρέπει να κάνω γρήγορα τα παιδιά περιμένουν.>> Ανεβαίνει στο έλκηθρο πιάνει τα λουριά και .... <<Ωχ ! τα ελάφια! Ξέχασα να πάρω τα ελάφια από το στάβλο>> σκέφτεται και κατευθύνεται προς το στάβλο. <<Βασίλη ξέχασες και τα χάπια για την πίεση>> του φωνάζει η γυναίκα του και τον προλαβαίνει <<α! ευχαριστώ ευχαριστώ! >> Λέει αυτός και γρήγορα γρήγορα παίρνει τα ελαφάκια και τα πάει στο έλκηθρο για να φύγουν. <<Γεια σου καλέ μου και να προσέχεις>> του φωνάζει η κυρία Αγιοβασίλη καθώς απογειώνεται και χάνεται στον ουρανό. <<Μην ανησυχείς καλή μου μην ανησυχείς>> της φώναξε. Αλλά εκείνη ανησυχούσε γιατί τον τελευταίο καιρό ο άγιος συμπεριφερόταν παράξενα. Όλο ξεχνούσε να πάρει τα χάπια του, ξεχνούσε να ταΐσει τους τάρανδους, έχανε τα γυαλιά του και άλλα πολλά. Μάταια τον παρακαλούσε να επισκεφθεί έναν γιατρό. Εκείνος δεν ήθελε ούτε να 'κούσει. <<Ένας Αγιο Βασίλης δε χρειάζεται γιατρό>> έλεγε και γελούσε δυνατά. Και νάτος τώρα πάνω απ' τα σπίτια είναι έτοιμος ν' αφήσει τα πρώτα δώρα, μα... δεν μπορεί να θυμηθεί που πρέπει να πρωτοπάει. Κάνει και ξανακάνει σβούρες στον ουρανό μη μπορώντας να αποφασίσει. Τα ελάφια έχουν ζαλιστεί και προσγειώνονται σε μια στέγη για να ξεκουραστούν. Ο Άγιος τότε βγάζει τα γυαλιά του και τις σημειώσεις του και προσπαθεί να βγάλει άκρη.

Μετά από αρκετή ώρα, κατάφερε τελικά να τα βάλει σε μια σειρά και ξεκίνησε το μοίρασμα. Ίσα που πρόλαβε να τελειώσει εκείνο το βράδυ καθώς όταν άφηνε και τα τελευταία δώρα ο ουρανός είχε αρχίσει να ροδίζει επικίνδυνα από το φως του ήλιου που ανυπόμονα άρχιζε να ανατέλλει. Κάποια παιδιά μάλιστα είχαν αρχίσει ήδη να στριφογυρίζουν στο κρεβάτι τους καθώς πλησίαζε η ώρα να ξυπνήσουν και λίγο έλειψε να έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τις αγουροξυπνημένες φατσούλες τους. <<Ωρα για το σπίτι μας καλοί μου φίλοι>> είπε στα ελάφια του που και κείνα είχαν ταλαιπωρηθεί πολύ εκείνο το βράδυ με τον Αη Βασίλη να μη θυμάται που έπρεπε να πάει. Σαν γύρισε στον βόρειο πόλο η κυρία Αγιο Βασίλη και τα ξωτικά τους περίμεναν ως συνήθως με ανυπομονησία για να μάθουν πως τα πήγαν. <<Ε, καλά καλά κανένα πρόβλημα>> τους είπε καθώς κατέβαινε από το έλκηθρο ενώ τα ελάφια ξεφύσησαν με δύναμη σαν κάτι να 'θελαν να πουν. <<Καλή ξεκούραση φίλοι μου και του χρόνου με υγεία>> τους έκοψε και μπήκε στο σπίτι βιαστικά σα να 'θελε να αποφύγει τα σχόλια. Η γυναίκα του τον ακολούθησε στην κουζίνα (μιας κι είναι το πρώτο μέρος που επισκέπτεται ο Αγιο Βασίλης όταν μπαίνει στο σπίτι του) και εκεί την ώρα που αυτός απολάμβανε τις υπέροχες μυρωδιές που πλημμύριζαν το χώρο τον πλησίασε και του είπε. <<Σου 'φτιαξα το αγαπημένο σου φαγητό και το αγαπημένο σου γλυκό μα για να τα δοκιμάσεις θα πρέπει να μου υποσχεθείς κάτι.>> <<Ότι θες αγαπημένη μου>> της λέει με τα σάλια να τρέχουν και την κοιλιά του να γουργουρίζει. <<Όταν ξυπνήσεις θέλω να πας να σε δει ο γιατρός.>> <<Εντάξει κανένα πρόβλημα>> της απάντησε αυτός χωρίς όμως να δώσει και πολύ σημασία μιας και τα λαχταριστά σουτζουκάκια που τον περίμεναν είχαν μεγαλύτερη σημασία για αυτόν

από τις λέξεις. Το απόγευμα που ξύπνησε όμως η γυναίκα του είχε φροντίσει να φωνάξει το γιατρό στο σπίτι κι έτσι ο άγιος δεν είχε πια περιθώρια να ξεφύγει. <<Μα γιατρέ μου δεν ήταν ανάγκη θα ρχόμουν εγώ να σας βρω>> του είπε μόλις τον αντίκρισε. <<Δεν πειράζει αγιέ μου άλλωστε ήταν μια καλή ευκαιρία να δοκιμάσω τις υπέροχες λιχουδιές της γυναίκας σου>> έκανε ο γιατρός χαμογελώντας με συμπάθεια. <<Έλα τώρα πάμε λίγο μέσα στο δωμάτιο για να δούμε πως τα πας.>> Είπε ο γιατρός παίρνοντας στα χέρια του τη μεγάλη τσάντα. Οι δυο τους κλείστηκαν μες στο δωμάτιο και η καημένη η κυρία Αγιοβασίλη άρχισε να κάνει βόλτες στο δωμάτιο περιμένοντας να βγουν. Τα ξωτικά κάθε τόσο πήγαιναν και τη ρωτούσαν. <<Τι έγινε;>> <<ακόμη τίποτα>> τους έλεγε εκείνη και οι ώρες περνούσαν. Κάποια στιγμή η πόρτα άνοιξε και ο γιατρός ξεπρόβαλε φορώντας το ίδιο χαμόγελο που είχε και όταν μπήκαν. <<Τι έγινε γιατρέ είναι σοβαρό;>> <<μην ανησυχείτε όλα θα πάνε καλά>> τους είπε εκείνος και συνέχισε <<απλά ο Αη Βασίλης μας γέρασε. >> <<Γέρασε;;;;;; >>πετάχτηκαν με έκπληξη η γυναίκα και τα ξωτικά. <<Ναι γέρασε απλό είναι.>> Επέμινε ο γιατρός. <<Μη παραξενεύεστε και οι άγιοι γερνούν απλά αυτοί μόνο γερνούν χωρίς να πεθαίνουν.>> <<Και τι πρέπει να κάνουμε τώρα γιατρέ;>> ρωτά με έκπληξη η γυναίκα. <<Α, είναι απλό>> της λέει αυτός. <<Δυο χάπια για την πίεση πρωί βράδυ ένα για την χοληστερίνη πριν το φαγητό ένα για το συκώτι μετά το φαγητό, και δυο για τα νεφρά πριν τον ύπνο, καθώς επίσης κομμένα τα πολλά γλυκά οι σάλτσες και τα λίπη.>> <<Και θα γίνει καλά γιατρέ μου;>> <<θα γίνει μια χαρά και θα συνεχίσει να μοιράζει δώρα και χαρά για πάσααρα πολλά χρόνια ακόμη. Μόνο πήγαινε τώρα μέσα και δωσ' του λίγο κουράγιο μιας και ούτε στους αγίους αρέσει να

γερνούν.>> Η γυναίκα αφού ευχαρίστησε και ξεπροβόδισε το γιατρό μπήκε στο δωμάτιο πλησίασε τον Αγιοβασίλη που καθόταν σκεφτικός και του είπε. <<Μην ανησυχείς καλέ μου ο γιατρός είπε πως με λίγη υπομονή θα 'σαι και πάλι καλά.>> <<Μα δεν ανησυχώ γι'αυτό>> της απάντησε εκείνος. <<Εκείνο που με πειράζει πιο πολύ είναι πως δε θα μπορώ να δοκιμάζω πια τις λιχουδιές σου και τα αγαπημένα μου φαγητά.>> Εκείνη τον αγκάλιασε στοργικά και του είπε πειραχτικά. <<Μη στενοχωριέσαι γέρο μου εσύ να θυμάσαι να παίρνεις μόνο τα χάπια σου και γω θα φροντίσω να σου μαγειρεύω το ίδιο νόστιμα φαγητά όπως και πριν.>> Και γέλασαν κι οι δυο και φώναξαν και τα ξωτικά να πούνε ιστορίες γιορτινές όλοι μαζί και να γλεντήσουν. Κι αν σας τα λέμε όλα αυτά που συνέβησαν κάποια Χριστούγεννα στον βόρειο πόλο είναι για να προσέχετε παιδιά να μην αφήνετε πολλά γλυκά και κουλουράκια δίπλα στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο μιας κι ο γιατρός του Αη Βασίλη λέει πως του χαλούν τη δίαιτα και όλο τον βαραίνουν.

Τα αξέχαστα Χριστούγεννα

(του Γιάννη Καζάκη)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν δύο αγοράκια που ήταν πάντα μαζί από πολύ μικρά ο Γιάννης και ο Δημήτρης. Τα δυο αγόρια μεγάλωσαν μαζί στην ίδια γειτονιά. Οι γονείς τους ήταν επίσης πολύ καλοί φίλοι γι'αυτό και τα παιδιά κάθε μέρα παίζανε μαζί, τρώγανε μαζί διάβαζαν μαζί όλα τα κάνανε μαζί σαν δυο αχώριστοι φίλοι. Όνειρό τους ήταν να πάνε κάποια Χριστούγεννα μαζί στη Ντίζνευλαντ στο μακρινό Παρίσι. Είχαν δει μια μέρα φωτογραφίες σε ένα περιοδικό και τους έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση που δεν περνούσε μέρα χωρίς να

αναφέρουν έστω και για λίγο το πώς θα ήταν εκεί και τι θα κάναν άμα πηγαΐναν. Βεβαίως γνώριζαν και οι δυο τους πως αυτό ήταν μάλλον αδύνατο μιας και οι γονείς τους ήτανε πολύ φτωχοί και δεν είχαν την πολυτέλεια να κάνουν τέτοια ταξίδια γι'αυτό και δεν τους επέμεναν. Παρόλα αυτά όμως δεν το βάζαν κάτω. Μάλιστα είχαν ταχυδρομήσει και ένα χαρτί με τα ονόματά τους για να συμμετέχουν σε ένα διαγωνισμό που ανακάλυψαν στο πίσω μέρος του κουτιού των δημητριακών που έτρωγαν για πρωινό και είχε σαν έπαθλο ένα ταξίδι για δύο στη Ντιζνελαντ. Οι γονείς τους βέβαια τους είχαν εξηγήσει πως αυτό ήταν μάλλον αδύνατο αλλά τα παιδιά δεν έπαψαν να ελπίζουν και να ονειρεύονται. Αυτά τα Χριστούγεννα όμως κάτι μαγικό συνέβη. Ο Γιάννης και ο Δημήτρης κατάφεραν να κερδίσουν στο διαγωνισμό και να πάνε στην ονειροχώρα που λαχταρούσαν. Όλα εκεί ήταν τέλεια. Δεν μπορούσαν να αποφασίσουν σε ποιο παιχνίδι να πρωτοπάνε τι να πρωτοκοιτάξουν και τι να πρωτοθαυμάσουν μιας και όλα γύρω τους ήταν τόσο εντυπωσιακά και τόσο λαμπερά που τους είχαν κυριολεκτικά μαγέψει. Παντού υπήρχε λάμψη από τα φώτα, χρώμα, μουσική και μια ατμόσφαιρα τόσο ονειρική που δεν είχαν φανταστεί ποτέ. Δοκίμασαν όλα τα παιχνίδια αγόρασαν πάμπολλα ζαχαρωτά και βγήκαν άπειρες φωτογραφίες με τους ήρωες από όλες τις παιδικές ταινίες που είχαν δει στην τηλεόραση. Δεν χόρταιναν παιχνίδι χορό και τραγούδι κι όλο αυτό φαινόταν ατέλειωτο ώσπου ακούστηκε η μαμά του Γιάννη να λέει: <<Γιάννη σήκω τώρα θ' αργήσουμε στην εκκλησία>>. Την ίδια στιγμή και ο Δημήτρης άκουσε τη φωνή του πατέρα του <<άντε υπναρά σήκω, δεν είπαμε να πάμε μαζί στην εκκλησία να φορέσεις και τα καινούρια ρούχα που σου 'φερε η νονά;>> τα δυο αγόρια ξύπνησαν και τότε

κατάλαβαν πως όλο αυτό που ζούσαν ήταν στο όνειρό τους. Κρίμα σκέφτηκαν κι ήταν τόσο έντονο αυτό που έζησαν που έμοιαζε να είναι αληθινό. Μετά την εκκλησία όταν συναντήθηκαν δε χρειάστηκε να πουν πολλά για να καταλάβουν πως είχαν δει και οι δυο το ίδιο όνειρο. Φαίνεται όμως πως η μαγεία αυτών των Χριστουγέννων δεν είχε πει την τελευταία της λέξη. Σαν γύρισαν σπίτι τους, τους περίμεναν δυο εισιτήρια για Παρίσι από το διαγωνισμό στον οποίο είχαν συμμετάσχει. Το τι πανηγύρι στήθηκε το καταλαβαίνετε όλοι. Αυτά ήταν πραγματικά αξέχαστα Χριστούγεννα.

Το δώρο των ξωτικών στον ΆγιοΒασίλη

(της Αναστασίας Μπουνταλά)

Όπως κάθε Χριστούγεννα έτσι κι αυτά κάπου εκεί στο Βόρειο Πόλο τα ξωτικά ετοιμάζουν τα δώρα που ο Αη Βασίλης θα μοιράσει στα παιδιά. Δουλεύουν ασταμάτητα με υπομονή και μεράκι αλλά στο διάλλειμά τους βρίσκουν και χρόνο να κουβεντιάσουν για θέματα που τους απασχολούν. Φέτος αυτό που φαίνεται να τους απασχολεί είναι ένα δώρο που θέλουν να κάνουν στον αγαπημένο τους άγιο για τα χιλιοπεντακοσιοστά πρώτα γενέθλιά του. Σκέφτηκαν και ξανασκέφτηκαν αλλά λύση δε βρήκαν. <<Εγώ λέω να του πάρουμε μια καινούρια στολή>> έλεγε το ένα, <<μπα όχι στολή του

είχαμε πάρει πρόπερσι>> έλεγε το άλλο. <<Να του πάρουμε ένα ζευγάρι ζεστά γάντια>> έλεγε το τρίτο, <<μπα γάντια του έπλεξε η γυναίκα του καινούρια>> απαντούσαν. <<Ε τότε τι!>> Σκέφτηκαν σκέφτηκαν ώσπου ένα μικρό ζωτικό φώναξε: <<το βρήκα! Δεν θα του πάρουμε κάτι, αλλά θα του φτιάξουμε κάτι>>. Αν και κάποιοι ήταν διστακτικοί στην αρχή, στο τέλος όλοι συμφώνησαν πως είναι καλή ιδέα. <<Ναι αλλά τι να του φτιάξουμε και κυρίως πότε να το φτιάξουμε,>> έλεγαν όλα. Η δουλειά τις μέρες πριν την πρωτοχρονιά είναι πολύ κουραστική μιας και πρέπει όλα τα δώρα να είναι έτοιμα στην ώρα τους γι'αυτό και στα ζωτικά δε μένει και πολύς χρόνος για να φτιάξουν κάτι καλό. <<Το βρήκα>> φώναξε για δεύτερη φορά το ίδιο ζωτικό. <<Θυμάστε εκείνη την χαλασμένη μηχανή του ζελέ που βάλαμε στο υπόγειο πέρυσι>>; <<μα εκείνη είναι χαλασμένη>> απάντησε ένα άλλο <<και εκτός αυτού είπαμε να φτιάξουμε κάτι και όχι να του δώσουμε κάτι>>. <<Μα αυτό θα κάνουμε>> είπε πάλι το έξυπνο μικροκαμωμένο ζωτικό. <<Θα του φτιάξουμε ένα τεράστιο άγαλμα από ζελέ>>. <<Άγαλμα από ζελέ; Δεν είναι κι άσχημη ιδέα.>> Σκέφτηκαν. Οι μέρες περνούσαν και τα ζωτικά το πρωί δούλευαν στο εργαστήριο παιχνιδιών ενώ το βράδυ επισκεύαζαν τη μηχανή του ζελέ και έφτιαχναν το άγαλμα. Σαν ήρθε η μέρα που ο Αη Βασίλης έφυγε για να μοιράσει τα δώρα τα ζωτικά έβγαλαν το άγαλμα από το υπόγειο και το τοποθέτησαν σε ένα μικρό ύψωμα έξω από το σπίτι του Άγιο Βασίλη. Εκεί του φόρεσαν ένα σκούφο μια ζώνη και ένα σάκο και το άγαλμα ήταν έτοιμο. Μέσα σε λίγα λεπτά το ήρεμο χιόνι που έπεφτε έβαλε και την τελευταία πινελιά και το άγαλμα φαινόταν από μακριά σα να ήταν πάντα εκεί. Όταν ο Αη Βασίλης επέστρεψε από το ταξίδι του στάθηκε σαστισμένος να το κοιτάζει καθώς τα ζωτικά του

τραγουδούσαν γλυκά. Εκείνη τη στιγμή ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του. Έτρεξε κοντά στους αγαπημένους του βοηθούς και γίναν όλοι ένα κουβάρι στο χιόνι.

Χριστούγεννα με τη Χριστίνα

(της Χρυσοβαλάντου Τσιάρα)

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στην Ελλάδα ένα ζευγάρι ηλικιωμένων η κυρά Ζωή και ο κυρ Παντελής. Οι άγιες μέρες των Χριστουγέννων πλησίαζαν και η κυρά Ζωή ένα όνειρο είχε. Να έρθει η κόρη της η Χριστίνα από την Αμερική για να περάσουν τις γιορτές μαζί σαν οικογένεια όπως παλιά. Η Χριστίνα ήταν 19 χρονών και είχε πάει στην Αμερική για να σπουδάσει και να γίνει παιδίατρος γιατί αγαπούσε πολύ τα παιδιά. Παραμονή Χριστουγέννων και η κυρά Ζωή με τον άντρα της καθόταν δίπλα στο τζάκι και κοίταζαν έξω από το παράθυρο το χιόνι που έπεφτε. Ξαφνικά χτυπάει το

τηλέφωνο. Τρέχει η κυρά Ζωή το σηκώνει και ακούει από την άλλη μεριά τη φωνή της πολυαγαπημένης της κόρης. Χάρηκε πάρα πολύ που την άκουσε και δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της από τη συγκίνηση. Όταν όμως άκουσε τη Χριστίνα να της λέει πως πηγαίνει στο αεροπλάνο για να ταξιδέψει στην Ελλάδα να κάνουν Χριστούγεννα μαζί τότε η συγκίνηση και το κλάμα έγιναν ζητωκραυγές και πανηγυρισμοί. Την επόμενη μέρα πρωί πρωί η κυρά Ζωή πετώντας από χαρά άρχισε να ετοιμάζει λογής λογής λιχουδιές και φαγητά. Ψητό γουρουνόπουλο γαλοπούλα γεμιστή κουραμπιέδες, μελομακάρονα, πουτίγκα και τόσα άλλα. Ο κυρ Παντελής έτρεχε από μαγαζί σε μαγαζί και κουβαλούσε ψώνια. Πήγε και σε ένα ανθοπωλείο και αγόρασε μια πανέμορφη ανθοδέσμη με κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Για να τη χαρίσει στην κόρη του. Μέχρι το βράδυ ήταν όλα έτοιμα. Η κυρά Ζωή και ο κυρ Παντελής είχαν καθίσει λίγο να ξεκουραστούν όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Τρέχουν κι οι δυο τους γρήγορα και σαν ανοίγει η πόρτα αντικρίζουν τη Χριστίνα όμορφη όπως πάντα και καλοντυμένη να τους χαμογελάει. Αγκαλιές φιλιά και αμέτρητη χαρά γέμισε το σπίτι μονομιάς. Στρώθηκαν μετά κι οι τρεις τους στον καναπέ και τελειωμό δεν είχαν οι κουβέντες τους. Κάθε φορά μάλιστα που μιλούσε η Χριστίνα τα πρόσωπα του κυρ Παντελή και της κυρά Ζωής έλαμπαν από χαρά και περηφάνια. Σε λίγο ξημερώνουν Χριστούγεννα. Οι καμπάνες τις εκκλησίας αρχίζουν να χτυπούν και οι δρόμοι σιγά σιγά, αρχίζουν να πλημμυρίζουν με κόσμο. Ανάμεσά τους κι οι δυο γονείς κρατώντας την κόρη τους σφιχτά σφιχτά ,ένας από τη μια μεριά και ο άλλος από την άλλη θαρρείς και είναι ακόμα κορίτσι του δημοτικού. Σαν σχόλασε η εκκλησία και γύρισαν στο σπίτι μια μεγάλη έκπληξη περίμενε τη Χριστίνα. Έξω την περίμεναν οι φίλοι

της που έμαθαν ότι θα ερχόταν και είχαν πάει για να την καλωσορίσουν και φυσικά να της ευχηθούν για τη γιορτή της. Ήταν η σειρά της Χριστίνας τώρα να βάλει τα κλάματα από τη συγκίνηση που ξανάβλεπε μετά από τόσο καιρό τις φίλες και τους φίλους της. Πέρασαν όλοι μαζί μέσα στο σπίτι και η κυρά ζωή δεν έσωνε να κερνάει γλυκά και φαγητά. Σα να 'ξερε η καημένη και είχε κάνει τόσες ετοιμασίες. Οι μέρες κύλισαν χαρούμενα εκείνα τα Χριστούγεννα Η Χριστίνα έφυγε και πάλι για την Αμερική και έκανε το όνειρό της πραγματικότητα. Κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Περιεχόμενα

<u>Ένας γιατρός για τον Άγιο Βασίλη.....</u>	<u>3</u>
<u> Ο Αη Βασίλης αρρώστησε.....</u>	<u>6</u>
<u>Ο Όντι, ο γίγαντας και ο Αη Βασίλης.....</u>	<u>8</u>
<u>Το Χριστολούλουδο του λύκου.....</u>	<u>15</u>
<u>Χριστουγεννιάτικη αγάπη (1Ο βραβείο στον Πανελλήνιο διαγωνισμό “Σοφία Φίλντιση – Το δέντρο της Σοφίας”)</u>	<u>17</u>
<u>Ψάχνοντας τους γονείς του σκίουρου.....</u>	<u>22</u>
<u>Ο Αη Βασίλης γέρασε.....</u>	<u>24</u>
<u>Τα αξέχαστα Χριστούγεννα.....</u>	<u>28</u>
<u>Το δώρο των ξωτικών στον ΆγιοΒασίλη.....</u>	<u>30</u>
<u>Χριστούγεννα με τη Χριστίνα.....</u>	<u>32</u>
<u>Περιεχόμενα.....</u>	<u>34</u>

